בבדר

נשמת ההיכל

עצם כתב יד קדשו של רבינו מרן בעל הסולם ותלמידיו זיע"א, שלא ראו אור מעולם

ברכות ותודות למכון "אור הסולם" ולעומדים בראשה על אדיבותם בהגלות כתבי הקודש

דביקות אמיתי

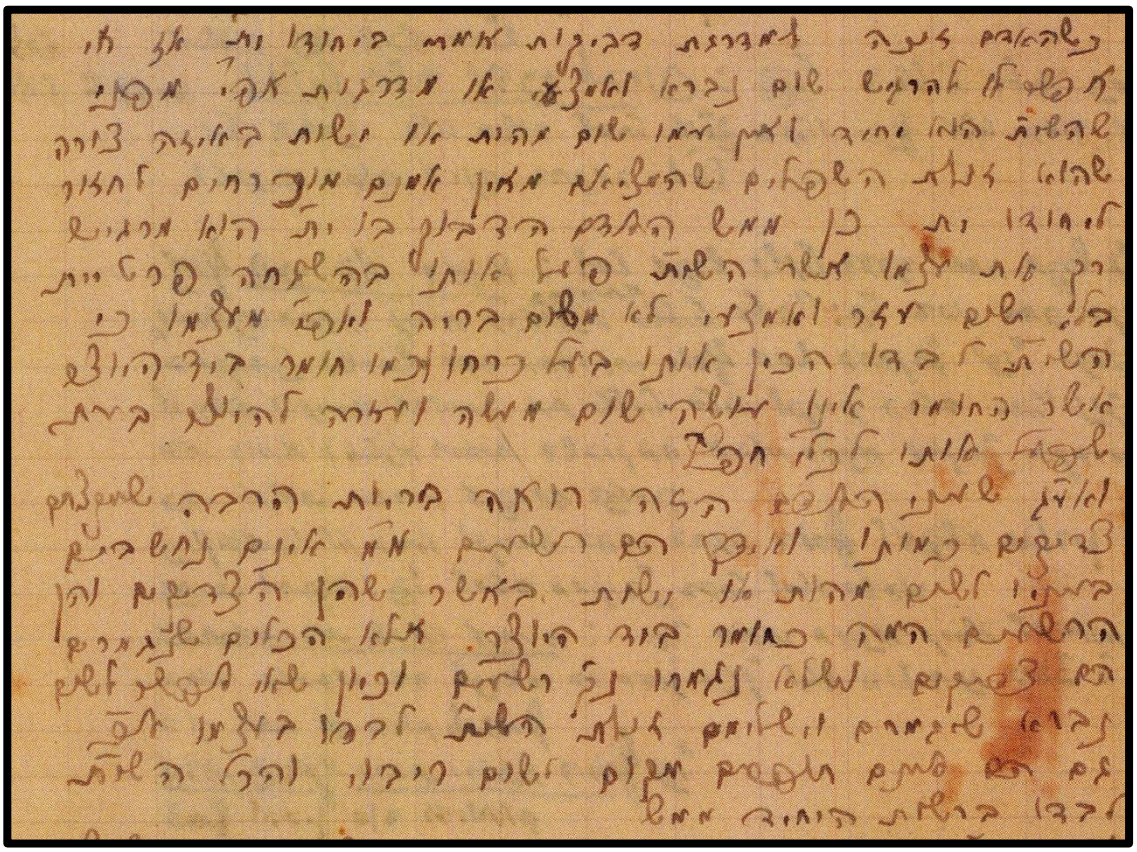

דביקות אמיתי

כשהאדם זוכה למדרגת דביקות אמיתי ביחודו ית', אז אי אפשר לו להרגיש שום נברא ואמצעי או אפילו מדרגות, מפני שהשי"ת הוא יחיד, ואין עמו שום מהות או ישות באיזה צורה שהוא, זולת השפלים שהמציאם מאין, אמנם מוכרחים לחזור ליחודו ית' 1 כן ממש האדם הדבוק בו ית', הוא מרגיש רק את עצמו, אשר השי"ת פעל אותו בהשגחה פרטיית בלי שום עזר ואמצעי, לא משום בריה ואפילו מעצמו, כי השי"ת לבדו הכין אותו בעל כרחו, וכמו חומר ביד היוצר אשר החומר אינו עושה שום מעשה ועזרה להיוצר בעת שפעל אותו לכלי חפץ.

ואע"ג שעיני האדם הזה רואה בריות הרבה שמקצתם צדיקים כמותו, ואידך הם רשעים, מכל מקום אינם נחשבים בעיניו לשום מהות או ישות, באשר שהן הצדיקים והן הרשעים המה כחומר ביד היוצר, אלא הכלים שנגמרו הם צדיקים, ושלא נגמרו נקראים רשעים, וכיון שאי אפשר לשום נברא שיגמרם וישלימם זולת השי"ת לבדו בעצמו, אם כן גם הם אינם תופסים מקום ושום ריבוי, והכל השי"ת לבדו ברשות היחיד ממש.

חברים יקרים: בודאי אתם מבינים את חשיבות פעולותיה של אור הסולם ונהנים מפרותיה אור הסולם זקוקה לתמיכתכם, היו שותפים!!!
תוכלו לתמוך בנו בהוראת קבע או באופן חד פעמי, כל אחד כפי מתנתו הרחבה, כדי שנוכל להמשיך ולשרת את כלל הלומדים.(ניתן ליצור קשר בטלפון 050-4194229)

מתיקות
נשמת התורה
שנה ב'

מאמר חסידות בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זיע"א

פרשת מקץ – שבת חנוכה ה'תשע"ט

בעניין סוד העליית מ"ן וההשתוקקות הנכונה.

'ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם והנה עומד על היאור וגו'. והתורה הק' מספרת לנו את המשך השתלשלות הענינים. תוכן החלומות על שבע פרות ושבע שיבולים ופתרון החלום על ידי יוסף הצדיק. הנה היאור מרמז על 'כוחי ועוצם ידי', והניתוק בין ארץ ושמים, וכמו שמוסבר בזוה"ק, שמעלת ארץ ישראל היא בזה שהארץ זקוקה לגשם שיורד כתצאה מעליית האדים. שזה מרמז על עליית מ"ן והשתוקקות מהתחתון לעליון, שרק על ידי ההשתוקקות הזו מתעלים הניצוצים והנשמות שנפלו לקליפות, חזרה אל שמי שמים, להתחדש שוב בדרך התיקון. וארץ מצרים היא ראש לכל הגליות. וכמו שכתוב בספה"ק, שכל הגליות נקראות ג"כ מצרים. ומצרים שואבת כוחה מהיאור, שהוא הנילוס, שהוא משקה את כל ארץ מצרים, ואינם צריכים גשם. שכביכול הם וקליפתם מתנגדים לכל ענין של השתוקקות מהתחתון לעליון, ובזה גודל כוחם מאד, להחזיק בניצוצות באופן שלא יוכלו לצאת. ורואים זאת בשיעבוד ישראל במצרים, שתחילת ישועתם של ישראל היתה כמו שהפסוק אומר 'ויאנחו בני ישראל מן העבודה, ויזעקו אל ה'". והיינו שמשה רבינו התחיל לגלות אצלם השתוקקות מהתחתון לעליון, שבזה שבר קליפת מצרים שמונעת זו. וזהו שפרעה תמיד שואב כוחו מן היאור. וכן בחלומו עומד על היאור. וכן שמשה רבינו רצה לדבר עם פרעה, השי"ת אמר לו לצאת אל פרעה ליאור, כי משם שואב כוחו. ולהפך, כל היציאה מן הגלות מתבטאת בענין הגשם. וכמו שהפייטן אומר 'ודברת עמם מן השמים וגם העבים נטפו מים'. שלכאורה מה הקשר בין הדברים? אלא הדברים ברורים, שכל הקשר של גילוי אור ה' שהוא 'ודברת עמם מן השמים' הוא באותו אופן של 'וגם העבים נטפו מים'. כמו ירידת הגשם שבאה בהקדם ההשתוקקות של התחתון לעליון. וזאת רואים עוד בבריאת האדם, שהתורה כותבת 'ואדם אין לעבוד את האדמה'. והיינו שעדיין לא נברא האדם שהוא ישתוקק להמשיך שפע קודש מלמעלה בסוד עליית מ"ן.

וענין השתוקקות האדם, וכן ענין סוד עליית מ"ן, הוא כי ידוע שהנברא הוא 'הרצון לקבל' באשר רצונו ית' להטיב לנבראיו, אלא שצריך לדעת איך להשתוקק, היינו עם הכוונה הנכונה, כי בעצם כל הבריאה היא אדם אחד שלם. וכמו שבגשמיות, כשאיבר אחד מושך לעצמו חיות, בלי להתחשב בשאר האברים, הרי נוצר גידול ח"ו שמכביד על האיבר הזה ועל כל הגוף. וכל זאת מחמת שאותו האיבר הפעיל את כוח ההשתוקקות הפרטי יותר מכוחו הכללי. וכמו שהשלמות של הגוף היא שכל איבר מושך את חיותו באופן שיגיע אור החיים לכל האברים בשווה, כך סוד ההשתוקקות, שמעלה את הניצוצות וגורמת לגשם נדבות, וגילוי השפע מלמעלה הוא רק כאשר הרצון לאור הוא כדי שיתגלה האור בכל הקומה כולה, לתקן עולם במלכות שד"י, כי אין גילוי של אור אמיתי אלא כשהוא מופיע לצורך הכלל, ועל ידי הופעת האור הכללי הזה ברור שכל איבר פרטי בפני עצמו מתפתח גם כן בצורה נכונה וטובה, אבל זהו רק כשההשתוקקות לאור באה לצורך הכלל כולו, וההשתוקקות נקראת עליית מ"ן, וכל סוד של עם ישראל ובית המקדש הוא לדעת איך להשתוקק בצורה נכונה. והיינו איך להכליל ולהעלות את התחתון בעליון. וכן רואים שביום כיפור, ביום הקדוש בשנה, ובקודש הקדשים, המקום הקדוש בעולם, היה האיש הקדוש ביותר, שהוא הכהן גדול, מתפלל על ענין הגשמים, שלא יכנס לפני תפילתם של עוברי דרכים. כי עוברי דרכים מרמז על האנשים שמשתוקקים להמשיך שפע לפרטיותם עצמם ולא לצורך הכלל. ומקום קודש הקדשים הוא המקום שבו נעשה ההתכללות של המדריגה התחתונה במדריגה העליונה. כי קודש הקדשים, שהוא הכתר של העולם התחתון, שמה מלובש המלכות של העולם העליון. וכשמחברים את התחתון בעליון צריך לעשות זאת בצורה של כלל ישראל כאחד. ולכן מוצאים שקודם כל מצווה אומרים 'בשם כל ישראל', כי אי אפשר להמשיך שום אור בשום מצווה אם לא בהתכללות כל אברי כלל ישראל כאחד. וזהו ג"כ האיסור של 'שחוטי חוץ', שאסור להקריב קרבנות מחוץ לבית המקדש. כי ענין בית המקדש וענין הקרבנות הוא סוד של ההשתוקקות של התחתון לעליון, שצריך להיעשות 'בשם כל ישראל' ולא כלל לפרטיותו עצמו, ולכן על הקרבן היו כהנים לויים וישראלים במעמדם, שזהו כללות עם ישראל שמחולק לכהן לוי וישראל. והיינו שהעליית מ"ן, שנעשית מחמת הקרבן, אינה רק עבור המקריב הפרטי של הקרבן, אלא קודם כל עבור כללות הקומה של כלל ישראל, ואחמ"כ יבא מזה גם אור פרטי למקריב עצמו באופן מתוקן. ו'שחוטי חוץ' הוא שהמקריב מעלה מ"ן וממשיך אור באופן פרטי ולא בשם כל ישראל. והשתוקקות ממשיכה את הגשם העליון, את האור העליון. ומחמת שרק עם ישראל יודעים איך להשתוקק, ובפרט בבית המקדש, על כן אמרו חז"ל שארץ ישראל שותה תחילה, שמקבלת את כל הגשם, שמרמז על האור, וממנה מקבלות שאר הארצות. והאור העליון נקרא חכמה עליונה, שענינו הוא החיים העליונים, הנקראים חכמה, כי חכמה אין משמעותה 'שכל', אלא משמעותה חיים. כמו שהפסוק אומר 'והחכמה תחיה את בעליה'. וכשאדם משתוקק ומעלה מ"ן כנכון נמשך לו חכמה מתוקנת, חכמה מאירה, כשמן המאיר וכשמן הזך, היפה לאור הנר. אבל כשאדם משתוקק להמשיך את החכמה העליונה לפרטיותו עצמו, אזי החכמה נעשית לו לדם. ועל כן המכה הראשונה שקיבלו המצרים הייתה שנהפכו היאור וכל מימיהם לדם, כי כנ"ל היאור מרמז על הנקודה של טומאת מצרים, שהם אינם יודעים להשתוקק כנכון, רק מושכים את האור לצורך עצמם. ועל כן במכה הראשונה הראה השי"ת שאדם הדבוק במהלך כזה הנה כל החכמה שהוא מקבל וכל חייו שממשיך, אינם אלא דם. ועל כן הנביא מתנבא על אובדן חכמת מצרים. וכן משבח את חכמת שלמה על פני חכמת מצרים וחכמת כל בני קדם. כי שלמה המלך חוכמתו שהמשיך לעולם היה חיים עליונים מאד, שכל המקבלם מרגיש יותר ויותר חלק מהעם הקדוש, ומעיד על טובו יתברך. וחכמת מצרים ובני קדם הם חכמה של דם, שנמשכת על רצון להגדיל את הפרטיות ולהגדיל את עצמו, בלי צורך לעליון. ועל כן כל ענינו הוא דם. משא"כ בקדושה החכמה הנמשכת היא חיים נעלים ומתוקים מחמת החיבור הנכון בין התחתון לעליון.

ועבודת יוסף במצרים היתה להכין את סוד עליית מ"ן של עם ישראל. כי כבר מזמן ברית בין הבתרים היה ידוע שעם ישראל ירד לגלות קשה. ועיקר הגלות שאי אפשר יהיה להתפלל. והיינו שאי אפשר יהיה להשתוקק בצורה נכונה. והגלות תהיה דווקא למצרים, ששמה אין גשם, רק היאור שולט. והיינו כנ"ל שאין קשר בין העליון לתחתון, והתחתון מושך שפע של דם לעצמו, בלי שום חיים אמיתיים אלא חיים חיצוניים 'זיעה של חיים'. ומהמקום הזה יצטרך עם ישראל לגלות את סוד עליית מ"ן ולזכות לארץ ישראל, שהיא הפך של מצרים. כי ארץ ישראל, המיוחד שבה הוא ענין הגשם, שבא מתוקף חיבור הארץ עם השמים ע"י האדם. וכל זה הכין יוסף בהיותו במצרים, וזהו גם ההתעקשות של יוסף להוריד אליו למצרים את בנימין. כי מבואר בכתבי האריז"ל שסוד עליית מ"ן, שהוא יסוד דנוקבא, זהו בנימין. וכן בנימין הוא אותיות בן-ימין, שכל ההשתוקקות שלו היא בדרך של ימין, שהוא ענין החסד והשפע. והיה צריך להוריד את בנימין למצרים כדי לגלות במצרים את הסוד של עליית המ"ן, שבכח זה יצאו מהגלות ויוכלו להמשיך את החכמה העליונה המתוקנת. וזה ענין חלום פרעה ופתרונו על ידי יוסף. כי פרעה עומד על היאור, שמרמז על המקום הפגום והמקולקל, שלא יודע איך להשתוקק כנכון. וענין בליעת הפרות הרזות את השמנות והשיבולים הדקות את המלאות, פתר לו יוסף על ענין הרעב, שענין הרעב רמוז בפסוק 'לא רעב ללחם ולא צמא למים, כי אם לשמוע את דברי ה'". והיינו שעל ידי הרעב יצטרך בנימין לרדת למצרים עם האחים, שזה יהיה המבוא לגלות את ההשתוקקות הנכונה, סוד עליית מ"ן שתכניע את קליפת היאור, שהוא קליפת מצרים וכל הגלויות אחריהם, שענינם כנ"ל להשתוקק ולגלות חכמה בצורה אסורה, אלא בדיוק ההפך, שעל ידי הרעב וירידת בנימין, תתגלה ההשתוקקות של שמיעת דברי ה', גילוי חכמה בצורה נכונה.

וענין הפרות והשיבולים, בדרך רמז בקצרה, כי לעיל ביארנו שהמשכת חכמה הנעשית ע"י הנבראי, צריכה להעשות בשביל הכלל כולו, אבל בודאי סוף כל סוף כל איבר ואיבר בפני עצמו מקבל איכות אחרת של שפע. שאין דומה הדם הבא אל המוח, שהוא דם זך, אל הדם הבא אל הכבד, שהוא דם יותר עכור. אגם שגם הכבד וגם המוח פועלים יחדיו בהמשכת החיים לכלל הגוף. וא"כ ישנה את החכמה והחיים הכלליים, וכן את ההשגות הפרטיות, של כל איבר ואיבר וכל נשמה ונשמה. אבל בודאי ההשגות הפרטיות של כל נשמה ונשמה הן רק מחמת החיבור עם הכלל. ושורש הדברים הוא סוד 'דרך', ו'נתיב ושביל'. דרך מתאים לכולם, דרך הולכים בו רבים, וענינו ספירת הבינה, הנקראת פרה, כידוע שהוא המשכת החכמה מצד חיבור כל הכלל כאחד. וחוץ מזה יש את ענין 'השביל' שרמוז ב'שיבולים', שהוא ההשגה הפרטית של כל נשמה ונשמה, מכח חיבורה עם הכלל, שהו"ס הפרה. ועל כן בחלום, ראה קודם את הפרות, שהוא החכמה של הכלל, בבחי' דרך, ואח"כ השיבולים, שהוא 'השביל' שהולכים בו יחידים, שהוא ההשגות הפרטיות של כל נשמה ונשמה, ואין כאן מקום להאריך בזה. ישמע חכם ויוסיף לקח. שבת שלום לכולם וחנוכה שמח.

יש לי מושג

חכמי הקבלה לעומת הפילוסופים

והנה בעצמותו יתברך, אשר הפילוסופיה אוהבת כל כך לעסוק בו ולהוכיח את כל חוקי השלילה הנוהגים בו, אין הקבלה עוסקת בו ולא כלום, כי איך אפשר להגדיר מה בדבר שאי אפשר לבוא לכלל תפיסא והשגה. כי הגדרת השלילה, אין ערכה פחותה כלל מהגדרת הקיום, כי אם תראה איזה מהות מרחוק ותכיר בו כל חלקי השלילה, דהיינו, כל מה שאיננו, הרי זה נחשב גם כן לראיה והכרה במדת מה, כי אם הוא רחוק אמיתי מהעין אין ניכר בו אפילו השלילה.

למשל, אם תראה מרחוק איזה תמונה שחורה, ותכיר בו עכ"פ שאינו אדם ואינו צפור, הלא זה לראיה נחשבת, כי אם היה רחוק יותר, לא היית יכול להחליט אפילו שאינו אדם.

ומזה כל אפסותם וכל בלבוליהם, כי הפילוסופיה אוהבת להתגאות שהמה מבינים בעצמותו יתברך כל בחינות השליליות. משא"כ חכמי הקבלה שמים יד לפה במקום הזה, ואפילו שם פשוט אינם נותנים לו, כי כל מה שלא נשיג לא נוכל לגדרהו בשם ומלה, כי המלה מראה תחילת השגת של מה.

אולם מהארתו יתברך בהמציאות, המה מדברים ומבחינים הרבה מאוד. דהיינו, בכל אותם ההארות שזכו בהם בהשגה ממש, לא פחות מהשגה המוחשית. (כתבי הסולם)